

Arról, hogyan pusztult el a városunk

A szelkupok egyre többen jöttek.
A sáncokat már nem tudtuk úgy megerősíteni, hogy továbbra is ellenálljanak.
Éjszaka megerősítettük őket,
de napközben még nagyobb részt tettek tönkre az ellenség katapultjai.
Lassan gyengült a fal,
egyre több rés keletkezett rajta,
az emberek pedig egyre elkeseredettebbé váltak.
Segítséget senkitől sem várhattunk.
A szelkupok pedig egyre csak özönlöttek,
mintha a puszta minden egyes fűszála katonává változott volna.
Az ellenség varázslója felélesztette az elesetteket,
és kardjaikat a nap fényével erősítette meg.
A mi sámánunk tehetetlen volt,
bármivel próbálkozott,
nem tudott hatni a falakon kívül tartózkodó ellenségre.
A bentiek már nem hittek neki.
A nyolcadik napon egy kisebb szelkup csapatnak
északkelet felől sikerült betörnie.
Nagy vérvesztések árán tudtuk csak visszaverni őket.
Amikor minden elcsendesedett, a legerősebb férfiak
hozzáláltak, hogy kipótolják a hiányzó falrészét,
de a sámánunk rájuk parancsolt,
ahelyett, hogy feleslegesen pazarolják erejüket,
inkább kezdjenek el csomagolni,
és készüljenek a kivonulásra.
Kezdetben senki sem akart neki engedelmeskedni,
de a vének meggyőzték a férfiakat,

hogy ezt cselekedjék.
A sámán ekkor elvonult sátrába,
és fülsértő éneklésbe kezdett.
Egész éjszaka énekelt.
A nap első sugarainál a város megmaradt lakossága
felsorakozott a sámán sátra előtt.
De a sámán sátrából ekkor már semmi nem hallatszott.
A legidősebb férfi benézett az ajtó részén,
és azt látta, hogy a sámánunk a halálba énekelte magát.
Ebben a pillanatban az egyik kémünk rohant a tömegbe,
és közölte velünk, hogy a szelkup sereg ideiglenesen felhagyott az ostrommal,
hisz új vezetőt kell választaniuk.
Eddigi kánjuk az éjszaka folyamán eltávozott az élők sorából,
és a választás idejére minden harcos a fővárosba vonul.
Ekkor már mindenki biztosra vette,
hogyan ez sámánunk műve volt.
Délre a teljes lakosság elhagyta a várost.
A legtöbben nyugatra vándoroltunk,
a bátrabbak dél felé vették az irányt.
A városban még egy kutyát sem hagytunk.

Két hét múlva, már egy nyugodtabb városban,
a BBC híreiben egy rövid tudósítást láttam,
amely arról számolt be,
hogyan a szelkupok a sikeres kánválasztás után
visszatértek magára hagyott városunkba,
és azt a földig rombolták.

Exodus

Mára csak én maradtam a faluban.
Meg néhány kutya, amely hűségesen követ,
bárhová is menjek.
Csak a kisebb testűek maradtak életben.
A nagyok éhen pusztultak.
Az áramellátás akadozik.
Két hete az egykori községházába,
amely egy óriási sváb házban lett berendezve,
költöztem.
Itt még épek a vezetékek
és az ablaküvegek is.
A padlásról, ha megfelelőek a körülmények,
egy külföldi rádióállomás
hullámaid is be tudom fogni.
A szavakat nem értem,
de legalább emberi beszédet hallok.
Az utolsó lakosok,
egy meddő ruszin házaspár,
tavaly októberben hagyta el a falut.
Utána már csak néhány átutazóval találkoztam.
Hívtak, hogy menjek velük,
de maradtam.
És tovább is maradni fogok.
A szülőházam ablakán egy bálványfa
ága igyekszik a fény felé.

Indiánok

olyan íjat csináltunk
amelyik a nyílvevesszőt
öt centi mélyen
belelőtte
az áronfába

Lengyel

Két kézzel szórod a zlotykat,
amit apád keresett meg Németországban.

•

Az arcod kedves,
mint egy csángó mondóka,
és éppen annyira homályos.

•

Ha jól emlékszem, a Margit hídon mentem át,
és még most sem fér a fejembe,
hogyan villamosmegálló van a hídon.

•

Ha egy régi krakkói épület díszzeit leszednéd,
azokat bármely pesti épületre
felragaszthatnád.

•

A vén Báthori zászlója
hosszasan lobog.
Fővárostól fővárosig.

•

Nincsenek már illegális határátkelőhelyek.
Igazából már az a határ sincs meg.

•

Két szlavisztika szigorlat között
a Margit-sziget gesztenyefái alatt táncolunk.

•

Nem tudom, miért van az L betű szára áthúzva.
L, ami nem az?

•

Danzigot hiába keresem a térképen,
eddig még egyikén sem találtam meg.

•

Ha az intertextualitás fájna,
te már régen...
Lennél inkább néma,
mint egy cirill betűs periódusos rendszer.